

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/871/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114215342
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3114215342.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a sudcov JUDr. Gabriely Janákovovej a Mgr. Ivana Kubínyiho v právnej veci navrhovateľa Ing. D. D., nar. XX.XX.XXXX, štátneho občana SR, bytom H. XXXX/X, F., zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. N. R., s.r.o. D. XX, F. proti odporcovi: E. A., zastúpená I. D. SR, so sídlom v R., H. 2, v konaní o náhradu škody, na odvolanie odporcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 29. apríla 2015 č. k. 20C/150/2014-118, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu v napadnutej časti **m e n í** tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi sumu 1.643,47 eur spolu s úrokom z omeškania 5,25% ročne zo sumy 1.643,47 eur od 28.05.2014 do zaplatenia a nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 12,04 eur titulom súdneho poplatku a trovy právneho zastúpenia vo výške 287,16 eur k rukám právneho zástupcu navrhovateľa do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Náhradu trov odvolacieho konania navrhovateľovi **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom uložil odporcovi povinnosť, aby zaplatil navrhovateľovi sumu 1.816,67 eur spolu s úrokom z omeškania 5,25% ročne zo sumy 1.816,67 eur od 28.05.2014 do zaplatenia a nahradiť navrhovateľovi trovy konania vo výške 13,37 eur titulom súdneho poplatku a trovy právneho zastúpenia vo výške 319,06 eur do rúk právneho zástupcu navrhovateľa do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku návrh zamietol. Svoje rozhodnutie odôvodnil popisom vykonaných dôkazov, z ktorých vyvodil záver o tom, že navrhovateľ sa domáha proti Slovenskej republike náhrady škody spôsobenej orgánom verejnej moci nezákonným rozhodnutím, a to uznesením vyšetrovateľa PZ zo dňa 27.05.2010 o vznesení obvinenia navrhovateľovi v trestnom konaní pre trestný čin sprenevery. Vyslovil názor, že za túto škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci zodpovedá podľa ust. § 3 ods. 1 písm. a/ Zák. č. 514/2003 Z. z. štát, ktorý je v konaní pasívne legitimovaný a ktorý sa zodpovednosti nemôže zbaviť. Posúdenie otázky, ktorý štátny orgán koná v mene štátu má procesný význam, nejde o otázku pasívnej legitimácie odporcu. Ďalej zisťoval existenciu podmienok, ktoré v zmysle Zák. č. 514/2003 Z. z. zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody a ktoré musia byť splnené súčasne, a to nezákonné rozhodnutie, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Konštatoval, že navrhovateľ splnil v zmysle § 6 ods. 2 Zák. č. 514/2003 Z. z. podmienku podania riadneho opravného prostriedku navrhovateľom proti nezákonnému rozhodnutiu, nakoľko súd z vyšetrovacieho spisu, ktorý je súčasťou trestného spisu sp. zn. 3T/12/2011 mal za preukázané, že proti rozhodnutiu o vznesení obvinenia pre trestný čin sprenevery podal navrhovateľ riadny opravný prostriedok, t. j. sťažnosť, ktorú okresná prokuratúra zamietla. Z listinných dôkazov mal preukázané, že navrhovateľ v súlade s § 15 ods. 1 Zák. č. 514/2003 Z. z. požiadal odporcu dňa 26.11.2013 o predbežné prerokovanie nároku na náhradu

škody, pričom v lehote 6 mesiacov od podania žiadosti nebol nárok ani čiastočne uspokojený, a teda navrhovateľ sa dôvodne s poukazom na § 16 Zák. č. 514/2003 Z. z. obrátil na súd s návrhom na začatie konania o náhradu škody. Ďalej citoval z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/53/93 zo dňa 28.06.1993, ďalej z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Mcd/15/2009 zo dňa 18.08.2010, z ktorých vyplynul názor o tom, že skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu právoplatného nezákonného rozhodnutia nie je podstatná, ale rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. V prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia má oslobodenie spod obžaloby rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. V danom prípade škoda na strane navrhovateľa prestavovala náhradu trov právneho zastúpenia v trestnom konaní, ktoré uhradil v sume 2.177,73 eur ako odmenu obhajcom za poskytnutie právnych služieb, čo mal súd prvého stupňa preukázané z predložených príjmových pokladničných dokladov. Za opodstatnenú považoval škodu vo výške 1.816,67 eur ako odmenu za úkony účelne vykonané v trestnom konaní. Navrhovateľovi priznal aj úrok z omeškania podľa § 217 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., a to od uplynutia šesťmesačnej lehoty, ktorá začala plynúť 26.11.2013, kedy navrhovateľ uplatnil svoj nárok na Ministerstve vnútra SR. Navrhovateľovi priznal aj náhradu trov konania podľa § 142 ods. 2 O.s.p., keďže mal v konaní čiastočný úspech, pričom náhradu trov pomerne rozdelil.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odporca, za ktorého koná Generálna prokuratúra SR, ktorý navrhol jeho zmenu a zamietnutie návrhu na začatie konania, prípadne zrušenie a vrátenie vecí okresnému súdu na ďalšie konanie. Uplatnil dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. s tým, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. tým, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepožil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, čím je daný odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p.. Súdu prvého stupňa vyčítal, že sa s otázkou príslušnosti orgánu, ktorý koná v mene štátu vysporiadal tým spôsobom, že pri jej určení aplikoval ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a/, b/ Zák. č. 514/2003 Z. z. a z dôvodu zamietnutia sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia prokurátorom, podania žaloby na súd a z dôvodu, že jediným právoplatným rozhodnutím súdu bol oslobodzujúci rozsudok, automaticky určil ako príslušný orgán Generálnu prokuratúru SR bez toho, aby ďalej skúmal podmienky zakotvené v § 4 ods. 1 písm. f/ a § 9 ods. 1 Zák. č. 514/2003 Z. z., teda či bola škoda spôsobená prokuratúrou (v tomto prípade v trestnom konaní), a to buď vydaním nezákonného rozhodnutia, alebo nesprávnym úradným postupom, prípadne kombináciou oboch uvedených. V tejto súvislosti vyslovil názor, že v zmysle ustanovenia trestného poriadku obžaloba nie je rozhodnutím, preto o nej ako o nezákonnom rozhodnutí nie je ani vôbec možné uvažovať. V zmysle siedmej hlavy trestného poriadku sú rozhodnutiami v trestnom konaní iba rozsudok, trestný rozkaz alebo príkaz súdu a uznesenia a príkaz orgánov činných v trestnom konaní, ak zákon neustanovuje niečo iné. Z ust. § 162 a iných ustanovení trestného poriadku nemožno vyvodit', že obžaloba je rozhodnutím, a preto v prípade podania obžaloby možno uvažovať iba v intenciách nesprávneho úradného postupu. Ďalej uviedol, že zákonným predpokladom podania obžaloby na súd v trestnom konaní je v zmysle § 234 ods. 1 Tr. por. skutočnosť, že výsledky vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania dostatočne odôvodňujú postavenie obvineného pred súd. Orgány činné v trestnom konaní môžu trestné stíhanie zastaviť iba v prípade, kedy je spoľahlivo a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie sa nestal, prípadne z iných taxatívne vymedzených dôvodov uvedených v § 215 Tr. por.. Ak takéto podmienky nie sú splnené, prokurátor podľa platnej právnej úpravy nemá inú zákonnú možnosť ako postupovať, len podať obžalobu a naopak nepodanie obžaloby by v takomto prípade bolo nesprávnym úradným postupom zo strany prokuratúry. Podľa súdnej praxe za nesprávny úradný postup je však možné považovať porušenie povinnosti pri uskutočňovaní jednotlivých úkonov v rámci konania, predovšetkým ich nesprávne vykonanie, alebo ich vykonanie bez splnenia zákonných podmienok, či iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Za nesprávny úradný postup je však možné považovať aj nekonanie príslušného orgánu, porušenie povinnosti uskutočniť úkon, alebo vydať určité rozhodnutie v zákonom určenej lehote, či nevydanie rozhodnutia. V prípade nesprávneho úradného postupu ide o náhradu škody vzniknutej iným spôsobom, ako práve rozhodovacou činnosťou, a preto v danom prípade je potrebné vychádzať z ustálenej súdnej praxe, že ak tieto orgány v lehotách určených zákonom a v súlade s právnymi predpismi posudzovali zistené skutočnosti určeným spôsobom bez toho, aby sa dopustili protiprávneho konania, nie je možné považovať tento postup za nesprávny úradný postup a potom v dôsledku takéhoto postupu nemohla vzniknúť navrhovateľovi škoda. Ďalej vyčítal súdu prvého stupňa, že považoval Generálnu prokuratúru SR ako orgán, ktorý má konať v danej veci, pretože tak

v priebehu trestného konania ako v konaní o náhradu škody nebolo preukázané, že by škoda bola spôsobená nezákonným rozhodnutím prokuratúry, teda rozhodnutím vydaným v rozpore so zákonom a už vôbec nie nesprávnym úradným postupom prokuratúry. Titulom náhrady škody v danej veci môže byť iba uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré je účinné a vykonateľné už jeho vydaním, a teda jeho účinky nastávajú jeho vydaním, bez ohľadu na to, kedy ho prokurátor obdrží. Prokurátor sa nielenže na jeho vydaní nepodieľa, ale ani jeho účinkom, ktoré nastali jeho vydaním, nemôže v tomto štádiu nijako zabrániť a už vôbec nemôže podaním obžaloby škodu spôsobiť. V danom prípade okresný súd obžalobu prijal, ale aj prvostupňový súd uznal obvineného vinným zo spáchania daného skutku, a preto je minimálne sporné, ktorý orgán má konať v mene štátu a takéto situácie riešiť práve ust. § 4 ods. 2 Zák. č. 514/2003 Z. z. tým, že v takýchto prípadoch koná za štát Ministerstvo spravodlivosti SR. Namietal ďalej aj výšku uplatnenej škody, ktorá pozostáva z trov právneho zastúpenia v trestnom konaní. Zotrvával na stanovisku, že aj ďalšie trovy právneho zastúpenia, než ako to ustálil súd prvého stupňa, neboli v trestnom konaní účelne vynaložené. Konkrétne namietal úkon právnej služby pozostávajúci z písomného vyhotovenia v záverečnej reči zo dňa 09.04.2013 s tým, že nie je potrebné priznávať odmenu za tento úkon, nakoľko sa zvolený advokát zúčastnil pojednávania konanom dňa 09.04.2013, kde priamo na pojednávaní predniesol záverečnú reč, čo vyplýva aj zo zápisnice z hlavného pojednávania. Za tento úkon mu už bola priznaná odmena ako náhrada za účasť na hlavnom pojednávaní, ktorá v sebe obsahuje aj prednes záverečnej reči. Išlo by teda o duplicitné priznanie trov a rovnako považoval za neúčelne vynaložené trovy v prípade vyhotovenia písomného stanoviska obhajoby zo dňa 02.05.2012 a zo dňa 03.10.2013 ako aj návrh na doplnenie dokazovania zo dňa 24.09.2013. Vyslovil názor, že ide o snahu novozvoleného právneho zástupcu o umelé navyšovanie trov právneho zastúpenia, pričom všetky názory, návrhy na doplnenie dokazovania bolo možné vykonať v priebehu hlavného pojednávania, pričom práve za účasť na pojednávaní bola priznaná odmena a náhrada právneho zástupcovi, kde by mal vystupovať aktívne a predkladať svoje návrhy a nie až dodatočne v písomných vyhotoveniach po pojednávaní.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení, ktoré podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť. V odvolaní uviedol, že k otázke „pasívnej legitímácie“ okresný súd zaujal stanovisko, ktoré náležite zdôvodnil. Navrhovateľ má za to, že na strane odporcu správne koná za Slovenskú republiku Generálna prokuratúra, ktorý názor prezentovalo aj Ministerstvo vnútra SR aj Ministerstvo spravodlivosti SR. Pokiaľ ide o posúdenie či titulom náhrady škody môže v danej veci môže byť iba uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré je účinné a vykonateľné už jeho vydaním, a teda jeho účinky nastávajú jeho vydaním, bez ohľadu na to, kedy ho prokurátor obdrží, a preto úvaha o jeho zodpovednosti nie je opodstatnená, citoval príslušné ustanovenia Trestného poriadku, z ktorých takáto zodpovednosť má vyplývať. Za nedôvodné považoval aj námietky odporcu voči úkonom, za poskytnutie ktorých bola navrhovateľovi priznaná náhrada.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. v medziach odvolania, t. j. vo výroku, ktorým bolo v návrhu na začatie konania čiastočne vyhovené a rozhodnuté o náhrade trov a zistil, že v tejto napadnutej časti je potrebné rozsudok okresného súdu zmeniť podľa § 220 O.s.p.. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

Odvolaním nenapadnutej časti, t. j. pokiaľ bol návrh na začatie konania čiastočne zamietnutý sa krajský súd nedotýkal, pretože proti tomuto výroku odvolanie nesmerovalo a tak nadobudol právoplatnosť (§ 206 ods. 2 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu ktorým sa končí konanie vo veci samej možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami pod písm. a/ až f/ cit. zákonného ustanovenia.

Odporca uplatňuje dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Pokiaľ poukazuje na ust. § 205 ods. 2 písm. a/ (v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.) tak z väd upravených v citovanom zákonom ustanovení poukazuje práve na nesprávne právne posúdenie umožňujúce zrušenie prvostupňového rozhodnutia, čo znamená, že súdu prvého stupňa žiadnu inú vadu konania nevyčíta, a preto aj odvolací súd sa zaoberal len otázkou právneho posúdenia veci.

Podľa súdnej praxe sa za nesprávne právne posúdenie veci považuje mylná aplikácia a výklad právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

V prejednávanej veci je nepochybné, že daná vec mala byť posudzovaná podľa Zák.č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. V zmysle citovaného zákona zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je ustálená v § 3, podľa ktorého štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona rovnako pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení, alebo rozhodnutím o väzbe, alebo nesprávnym úradným postupom, pričom v zmysle ods. 2 cit. zákonného ustanovenia tejto zodpovednosti sa nemožno zbaviť.

Odvolačný súd preskúmaním zistil, že súd prvého stupňa predovšetkým správne ustálil, že za Slovenskú republiku, ktorá v zmysle Zák. č. 514/2003 Z. z. zodpovedá za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci má konať v danom prípade podľa § 4 ods. 1 písm. f/ Zák. č. 514/2003 Z. z. Generálna prokuratúra. Podporne citoval zo súdnej praxe rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 5Co/702/2014-91 zo dňa 25.03.2015. Takýto názor podporuje aj rozhodnutie č. 4 prijaté na zasadnutí Kolégia Najvyššieho súdu SR, ktoré sa konalo dňa 03.12.2015, podľa ktorého ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f/ Zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení zákona a o zmene niektorých zákonov v znení Zák. č. 412/2012 Z. z. je od 01.01.2013 Generálna prokuratúra SR, pričom na prípadnú zmenu orgánu konajúceho v mene štátu prihliadne v takomto konaní súd z úradnej povinnosti.

Súd prvého stupňa správne ustálil zodpovednosť štátu v zmysle § 3 ods. 1 písm. a/ Zák. č. 514/2003 Z. z., ktorý názor podporil citáciou rozhodnutia Najvyššieho súdu 4MCdo/15/2009. Citované rozhodnutie bolo uverejnené v zbierke rozhodnutí pod č. 57/2010, pričom v poznámke k takémuto rozhodnutiu sa uvádza, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa Zák. č. 514/2003 Z. z. a rovnako bolo aj podľa predtým platného Zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom účinného do 30.06.2004. Judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená a dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného stíhania. Oslobodenie spod obžaloby má pritom rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť a rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti začatia alebo vedenia trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. V tejto súvislosti súd prvého stupňa správne považoval za významnú okolnosť, že trestné stíhanie vedené proti navrhovateľovi bolo v konečnom dôsledku skončené tak, že navrhovateľ bol právoplatne oslobodený spod obžaloby, lebo bolo preukázané, že skutok nie je trestným činom, čím vyšla najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a o vznesení obvinenia.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. teda nebol čo do posúdenia základu uplatňovaného nároku v danej veci opodstatnený, lebo pokiaľ ide o základ zodpovednosti štátu ako aj posúdenie kto v danej veci za štát koná, súd prvého stupňa vec správne právne posúdil.

Odvolať však považoval odvolací súd za čiastočne dôvodné pokiaľ ide o výšku náhrady škody (§ 17 ods. 1 Zák. č. 514/2003 Z. z.), ktorá v danom prípade spočívala v náhrade trov, ktoré navrhovateľ v trestnom konaní vynaložil na svoju obhajobu a v dôsledku toho bol aj rozsudok okresného súdu odvolacím súdom čiastočne zmenený.

Z ust. § 17 ods. 1 Zák. č. 514/2003 Z. z. vyplýva, že sa v súvislosti so zodpovednosťou štátu pri výkone verejnej moci uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa súdnej praxe je zrejmé, že za škodu sa považuje aj náhrada trov, ktoré boli vynaložené v trestnom konaní na obhajobu. Platí však aj tu, že za skutočnú škodu možno považovať len náhradu za také úkony v trestnom konaní, ktoré boli účelne vynaložené, t. j. bolo ich nevyhnutné vykonať v súvislosti s uplatnením práv obvineného, resp. obžalovaného v trestnom konaní.

Navrhovateľ sa návrhom na náhradu škody domáhal náhrady vo výške 2.184,55 eur s tým, že v takomto rozsahu boli zaplatené trovy jeho právneho zástupcu v predmetnom trestnom konaní, ktoré napokon skončilo jeho oslobodením spod obžaloby.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že súd prvého stupňa nepovažoval za účelne vynaložené všetky úkony, ktoré advokát v trestnom konaní vykonal. Za takto účelne vynaložené trovy nepovažoval žiadosť obhajcu navrhovateľa zo dňa 11.09.2013 o vyhotovenie kópie CD, avšak ďalšie úkony považoval za účelne vykonané.

Generálna prokuratúra, ktorá koná za odporcu v danom konaní v odvolaní spochybnila účelnosť vynaložených trov na úkony právnej služby, ktoré pozostávajú z písomného vyhotovenia záverečnej reči zo dňa 09.04.2013 ako aj písomné stanovisko obhajoby zo dňa 02.05.2012 a 03.10.2013 a rovnako aj návrh na doplnenie dokazovania zo dňa 24.09.2013.

Odvolací súd po preskúmaní veci sa v otázke výšky náhrady škody stotožnil s odvolaním pokiaľ ide o posúdenie náhrady za úkon právnej služby, pozostávajúci z písomného vyhotovenia záverečnej reči zo dňa 09.04.2013 a rovnako aj s dôvodmi, ktorými odvolateľ svoj názor odôvodnil.

Odvolací súd považoval takýto úkon za duplicitný s tým, že jedná sa zrejme o písomnú prípravu záverečnej reči, ktorú má možnosť aj z časového hľadiska obhajca predniesť na hlavnom pojednávaní, čo sa aj v danom prípade stalo, tak ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní, ktoré sa konalo 09.04.2013. Predloženie záverečnej reči obhajcu v písomnom vyhotovení preto treba považovať za duplicitné, čo je v rozpore so záverom o účelnosti trov účastníka trestného konania.

Za rovnako neúčelný bolo treba považovať aj úkon, a to návrh na doplnenie dokazovania zo dňa 24.09.2013, a to najmä v kontexte s ďalšími úkonmi vykonanými obhajcom navrhovateľa a s týmito bezprostredne súvisiacimi. Zo spisu sp. zn. 3T/12/2011 Okresného súdu Trenčín pritom vyplýva, že v dôsledku zmeny právneho zastúpenia oznámil právny zástupca Krajskému súdu v Trenčíne listom zo dňa 09.09.2013 túto zmenu a požiadal o odročenie určeného verejného zasadnutia, následne listom z 24.09.2013 navrhol doplniť dokazovanie poskytnutím informácií od Slovenskej sporiteľne a bez toho aby bol medzi tým vykonaný iný úkon zo strany súdu písomným podaním zo dňa 04.10.2013 predložil písomné vyjadrenie obhajoby, ktoré aj bolo považované súdom prvého stupňa za úkon účelne vynaložený.

Odvolací súd sa preto stotožnil s názorom odvolateľa, že úkon zo dňa 24.09.2013 nie je takým účelne vykonaným úkonom, za ktorý by odmena zaplatená navrhovateľom mala predstavovať škodu navrhovateľa v zmysle § 17 Zák. č. 514/2003 Z. z..

Krajský súd preto zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že priznanú náhradu škody znížil o odmenu + režijný paušál + DPH za úkon zo dňa 09.04.2013, t. j. písomné vyhotovenie záverečnej reči v celkovej výške 85,52 eur a rovnako aj za úkon zo dňa 03.10.2013, t. j. za návrh na doplnenie dokazovania v sume 87,47 eur (odmena 65,08 + 7,81 režijný paušál + 20% DPH).

Súd prvého stupňa o trovách rozhodol správne za aplikácie ust. § 142 ods. 2 O.s.p., pričom odvolacím súdom bola primerane v dôsledku zmeny rozhodnutia zmenená aj výška náhrady trov prvostupňového konania.

V odvolacom konaní bol tak navrhovateľ úspešný v podstatnej časti, v dôsledku čoho by mu patrila náhrada trov podľa § 142 ods. 3 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p., avšak náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil, a preto mu nebola priznaná.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.